

Конклав схаменув ся,
Зібрав раду. Положили:
Одностайне стати
Протів Гуса, і в Констанцу
Всіх ворон скликати,
Та й стерсгти яко мога
І з верху і з долу,
Щоб не втікла тая птаха
На славянське поле.

Як та галич поле крила,
Ченці повалили
До Констанци: шляхи, степи
Мов сарана вкрили.
Барони, герцоги і дюки,
Псарі, герольди, шинкарі
І трубадури-кобзарі
І шляхом військо мов гадюки;
За герцогинями Німота,
Хто з соколами на руках,
Хто пішки, всрхи на ослах,
Так аж кишить — все на охоту,
Мов гад у ирії поспіша.
О Чсху, де твоя душа?
Дивись, що сили повалило,
Мов Сарацина воювать
Або великого Аттилу!

IV.

У Празі глухо гомонять,
І цісаря і Вячеслава
І той собор тисячеглавий
У голос лають; не хотять
Пускати в Констанцу Івана Гуса.
»Жив Бог, жива душа моя!
Брати, я смерти не бою ся!
Я докажу отим зміям,
Я вирву їх несите жало!«
І Чехи Гуса провозжали,
Мов діти батька...